

Tuỳ bút
Chủ đề: sự lựa chọn
Tác giả: Tuấn Mai

NGƯỜI TRẺ ĐI MỸ

Lời giới thiệu: Vô tình lướt Facebook, Quang Trung đọc được bài viết này. Không biết vì lý do gì nhưng đọc đến cuối lại thấy lòng nặng trĩu.

Từng câu, từng chữ như chạm đúng vào cảm xúc của của những người bạn đang sống xa nhà, và có lẽ cũng là nỗi lòng của rất nhiều bậc cha mẹ ngày ngày dõi theo con từ cách nửa vòng Trái Đất.

Đọc xong mới thấy, có rất nhiều tâm hồn đang lặng lẽ sống giữa hai quê hương, hai nền văn hóa, hai thế giới. Luôn cố gắng hòa nhập, cố gắng trưởng thành, cố gắng tìm một nơi để gọi là "nhà", nhưng rồi lại nhận ra mình vẫn cứ lơ lửng ở khoảng giữa, chẳng thuộc trọn vẹn về bên nào.

Quang Trung

Đằng sau quyết định rời Việt Nam của nhiều người trẻ, có lẽ là những câu chuyện mà không phải ai cũng nhìn thấy.

"Trên chuyến bay trở về Việt Nam sau những ngày sang Mỹ thăm con, đứng vào dịp Quốc khánh nước Mỹ 4/7, tôi cứ nghĩ mãi về một câu hỏi đã theo mình suốt nhiều năm qua:

Điều gì khiến ngày càng nhiều người trẻ Việt Nam chọn sang Mỹ để học tập, làm việc, và sinh sống? Có lẽ đây cũng là nỗi niềm canh cánh của rất nhiều bậc cha mẹ.

'Ở nhà đâu có khó. Gia đình ổn định. Công việc cũng có sẵn. Vậy tại sao con vẫn muốn đi?'"

Thú thật, đã có lúc tôi cũng nghĩ như vậy.

Trong ký ức của thế hệ chúng tôi, người Việt sang Mỹ chủ yếu để tìm một cuộc sống khá hơn về mặt kinh tế; đi vì miếng cơm manh áo, vì mong có thu nhập tốt hơn để thay đổi cuộc sống của cả gia đình.

Nhưng hơn hai mươi năm trở lại đây, khi chứng kiến con mình và con của nhiều bạn bè lần lượt sang Mỹ học tập, làm việc rồi ở lại, tôi nhận ra mình cần nhìn câu chuyện ấy theo một cách khác. Điều họ tìm kiếm dường như không còn chỉ nằm ở cân cân tài chính. Không ít bạn trẻ ra đi khi phía sau đã có một bệ đỡ rất vững vàng. Có người có công việc đáng mơ ước ở Việt Nam. Có người có sẵn doanh nghiệp gia đình để kế thừa. Nếu ở lại, cuộc sống của họ có lẽ sẽ nhẹ nhàng và êm ấm hơn rất nhiều.

Vậy mà họ vẫn chọn bắt đầu lại từ đầu. Chấp nhận học lại. Chấp nhận làm những công việc bình thường. Chấp nhận sự cô đơn. Chấp nhận những ngày bận rộn đến kiệt sức nơi đất khách.

Là cha mẹ, nhìn con "đầu tắt mặt tối" như vậy, ai chẳng xót. Nhiều lần tôi tự hỏi:

– Nếu vẫn phải làm việc quần quật như thế, tại sao con vẫn thấy hạnh phúc?

Sau chuyến đi này, tôi dần hiểu rằng câu trả lời không nằm ở công việc, mà nằm ở cảm giác được tự mình làm chủ cuộc đời.

Có một điểm rất khác ở nhiều người trẻ hôm nay. Các con không chỉ mong có một cuộc sống tốt, mà còn muốn biết nếu một ngày không còn gia đình ở phía sau, mình có thể đi được bao xa bằng chính năng lực của bản thân. Đó không phải là sự nổi loạn. Càng không phải là phủ nhận những gì cha mẹ đã vun vén. Mà đơn giản là khát vọng được tự viết câu chuyện cuộc đời mình.

– Ngày đầu tiên tự thuê nhà.

– Ngày đầu tiên tự đóng học phí.

– Ngày đầu tiên tự giải quyết một khủng hoảng mà không gọi điện về cầu cứu bố mẹ.

Những điều tưởng chừng rất bình thường ấy lại là những cột mốc trưởng thành vô cùng lớn. Một bạn trẻ từng nói với tôi câu nói mà tôi vẫn nhớ mãi:

– "*Ở VN, con không thiếu điều gì. Nhưng sang Mỹ, lần đầu tiên con thấy mình phải chịu trách nhiệm hoàn toàn cho cuộc đời của chính mình.*"

Tôi nghĩ rất lâu về câu nói ấy. Không phải vì nước Mỹ có phép màu nào. Mà vì một môi trường sống khác có thể khiến con người nhận ra mình làm được nhiều hơn những gì trước đây từng nghĩ. Điều nhiều người trẻ tìm thấy không hẳn là sự giàu có. Đó là cảm giác mỗi thành quả mình có được, dù rất nhỏ, đều là kết quả của sự nỗ lực và tự lập. Cảm giác ấy mang lại một sự tự tin đến từ bên trong, không ai có thể cho, cũng chẳng ai dễ dàng lấy đi.

Dĩ nhiên, nước Mỹ không phải là thiên đường. Ai từng sống ở đó đều hiểu cuộc sống cũng đầy áp lực. Chi phí sinh hoạt đắt đỏ. Công việc căng thẳng. Xa gia đình. Cô đơn. Có những lúc chỉ một cơn ốm cũng đủ khiến người ta thấy mình nhỏ bé và lạc lõng giữa một đất nước rộng lớn. Không ít người từng khóc vì nhớ nhà. Không ít người từng muốn bỏ cuộc. Không có lựa chọn nào chỉ toàn màu hồng.

Nhưng điều khiến tôi suy nghĩ là, dù hiểu rất rõ những khó khăn ấy, rất nhiều người vẫn quyết định ở lại. Không phải vì họ bị nước Mỹ mê hoặc. Mà vì sau những năm tháng tự bươn chải, họ nhận ra mình đã trở thành một con người khác. Tự lập hơn. Điềm tĩnh hơn. Biết chịu trách nhiệm hơn. Và hiểu rõ mình muốn gì hơn. Có lẽ đó mới là điều họ trân trọng nhất.

Sống ở Mỹ một thời gian, tôi cũng hiểu vì sao nhiều người gắn bó với cuộc sống ấy. Không hẳn vì những điều lớn lao. Mà vì những điều rất nhỏ diễn ra mỗi ngày. Một môi trường mà việc đặt câu hỏi được xem là bình thường. Một người lao động chân chính, dù làm nghề gì, cũng cảm thấy mình được tôn trọng. Một cuộc sống mà người ta bớt quan tâm bạn đang sở hữu điều gì, và quan tâm nhiều hơn đến cách bạn đang sống. Những điều ấy nghe có vẻ rất nhỏ. Nhưng khi trở thành một phần của cuộc sống mỗi ngày, chúng lại tạo nên cảm giác bình yên mà nhiều người vẫn âm thầm đi tìm.

Là cha mẹ, điều khó khăn nhất không phải là nhìn con vất vả. Mà là chấp nhận rằng có những bài học con chỉ có thể tự mình trải qua. Chúng ta có thể cho con một nền tảng đủ đầy. Nhưng không thể sống thay cuộc đời của con. Đến một lúc nào đó, tình yêu thương không còn là giữ con ở thật gần. Mà là đủ tin tưởng để con bước đi trên con đường mình đã chọn.

Có thể một ngày nào đó con sẽ trở về.

Cũng có thể con sẽ ở lại.

Điều ấy không còn quan trọng bằng việc con được sống một cuộc đời mà sau này nhìn lại, con không phải tiếc nuối vì đã không dám dấn thân.

Thế hệ trước phần lớn ra đi vì hoàn cảnh. Thế hệ hôm nay, rất nhiều người ra đi vì một lựa chọn. Họ không rời Việt Nam vì ghét quê hương. Họ cũng không đến Mỹ vì tin đó là một miền đất hoàn hảo. Họ chỉ mong tìm được một môi trường phù hợp hơn với những giá trị mà mình theo đuổi; một nơi để thử sức, để trưởng thành, và để chịu trách nhiệm với chính cuộc đời mình.

Có lẽ điều những người làm cha, làm mẹ cần nhất lúc này không phải là cố giữ con ở lại bằng mọi giá. Mà là cố gắng hiểu vì sao con muốn bước ra thế giới.

Có lẽ rồi mỗi đứa con sẽ có một lựa chọn khác nhau. Có người trở về. Có người ở lại.

Điều quan trọng không phải là con sống ở đâu. Mà là con có sống tử tế, sống có trách nhiệm, và bình yên với lựa chọn của mình hay không.

Nếu câu trả lời là có, thì có lẽ những người làm cha, làm mẹ như chúng ta cũng thấy yên lòng.

Ps: *Những người Việt sang các nước khác, chắc cũng vậy!*

Tuấn Mai

nguồn: [blog người phương nam](#)

